

KRONONAUTENS PÅSKE

"Forskning for forskning" stod der med kæmpemæssige bogstaver over den store portal, og enhver, der en klar dag stod nede på pladsen foran Centret, helt nede ved foden af det store trappesystem, kunne se sentensen funkke i solen, for hvert bogstav var belagt med det reneste guld.

Tarik besteg trapperne flankeret af to militærpolitibetjente, der begge var bevæbnet med strålegeværer. Hans ansigt var udtryksløst.

Inde i bygningen tog de elevatoren ned til det forbudte fjerde niveau. Tarik havde aldrig været der før, men han vidste, at der ville gå omkring ti minutter, før de sikkerhedsmæssige undersøgelser var overstået, og de kunne fortsætte.

Da vagterne -- eller rettere: Centraldatamaten -- omsider godkendte passage, gled en af de to tavse skygger ind foran ham og ledte vejen gennem indviklede gange. Den anden gik fremdeles bagved. Tarik kunne høre hans skridt og mærkede den imaginære stråle bore sig ind i baghovedet.

Så, pludselig, blev han vinket ind gennem en dør, og da den lukkede sig bag ham, var han alene i et mellemstort rum med en mand i blå kommissæruniform.

Tarik slog hælene sammen og gjorde honnør.

"Sid ned," sagde den anden, der undlod at besvare den obligatoriske hilsen.

Han var en lille halvfed mand med korte, buttede fingre. Hans hår var glat og blankt, og de høje, brede kindben og skæve øjne viste, at han var af raceren afstamning. Tarik derimod var høj og slank, og hans hår var krøllet og øjnene lige, og hvad værre var: Den krumme næse

tydede på, at der løb arabisk-semitisk blod i hans årer.

"Tarik," sagde kommissæren, som om han smagte på navnet. "Tarik."

Tarik, der havde sat sig i stolen til højre for døren, kiggede ned i jorden.

"Jeg er kommissær Eddin," sagde den fedladne og satte sig i stolen overfor.

Tarik kiggede op og prøvede at gengælde den andens blegblå stirren. Det var ham umuligt, og han så atter væk. "Mig en ære," mumlede han.

"Ved De, hvorfor De befinder Dem her?" spurgte Eddin.

"Jeg ... jeg har mine anelser."

"Anelser? Hvilke anelser?" Spørgsmålet kom med et smæld.

Tarik følte en tørhed gribe sig om struben.

"Ved De det?" Der var en anelse af hån i Eddins stemme.

"En opgave, kommissær."

"Rigtigt. En opgave." Eddin gned sig ved næseroden med en fed, ringbesat finger. "Men hvilken opgave?"

"Jeg er uddannet krononaut, kommissær."

"Det siger De jo." Der var en ubetinget sarkastisk undertone i den andens stemme.

"Jeg er blevet udpeget af Datamaten, har jeg fået at vide," sagde Tarik usikkert.

"Javist, vi to skal arbejde sammen på en opgave," sagde Eddin. "Jeg ville blot sikre mig, at De kendte Deres plads."

"Selvfølgelig," mumlede Tarik og så atter ned i gulvet.

"De er faktisk, at De ved det, den første person uden raceattest, der er kommet herved."

"Jeg er meget beæret."

Eddin samlede fingerspidserne og stirrede et øjeblik forskende på den anden. "De er godkendt som loyal på trods af Deres tvivlsomme afstamning. Men en selvstændig opgave ville man jo aldrig turde tilbyde Dem, vel?"

"Nej, selvfølgelig ikke," mumlede Tarik.

"Selvfølgelig ikke?" spurgte Eddin og hævede stemmen.

"Jeg mener ..."

"Hvad mener De?"

"Jeg mener ... Selv... selvfølgelig er jeg loyal og kunne aldrig finde på at ..." Han fuldendte ikke sætningen.

"Ja?" spurgte Eddin.

Tarik så op med sine sorte øjne. Han rødmede. "Jeg er klar over, at min etniske afstamning er et alvorligt handicap, som selv den bedste vilje fra min side ikke kan ophæve," sagde han.

Eddin nikkede. "Det er derfor, jeg er her. For at passe på Dem. Det er mit job, og De skal ikke lade Dem distrahere af mig. Jeg har set Deres papirer, Tarik, og de er udmærkede."

Han smilede, men ægte var det ikke. "Jeg har personlig intet mod ..." Han slog ud med hænderne. "... mod såkaldte underracefolk, men ... der må jo være en grænse, ikke?"

"Selvfølgelig," sagde Tarik.

"De er naturligvis klar over, at det netop er Deres ... hm ... udseende, som har givet Dem det privilegium at få lov til at deltage i tidsrejserne?"

"Jeg er uddannet til forskning i middelhavsområdet," sagde Tarik tonløst.

"Netop, og dette er Deres første betroede opgave!"

"Javel."

"Jeg selv tager med som observatør. Jeg er politisk kommissær, og mit job er at hindre nogen form for negativ ændring af det historiske forløb."

"Javel."

"På den anden side er De velkommen til at benytte Dem af min praktiske arbejdskraft."

"Javel, jo."

"Det knytter os på en måde sammen, ikke?" Eddin smilede indtagende.

"Javist, ja."

Der indtrådte en lang pause, hvor ingen af dem sagde noget.

"De er vel nysgerrig?" spurgte kommissæren endelig.

"Nysgerrig?"

"Ja, nysgerrig efter at vide, hvor vi skal hen, ikke?"

Tarik smilede nervøst. "Jo, selvfølgelig," sagde han.

"Vi skal tilbage til oldtiden til år minus 370," sagde Eddin.

Tarik gentog mumlende årstallet.

"Der skal vi," fortsatte kommissæren, "indsamle forskellige data til vore historiske forskere og på den måde udrydde visse tvivlsspørgsmål."

"Javel, ja."

"Listen er lang, kan jeg sige Dem, og De får den at se om lidt. Jeg regner med, at vi kan klare det på et par dage, når vi har gennemgået den nødvendige træning."

"Javel."

Eddin lod hånden løbe gennem sit lange mørke hår.

"Den tid er jo som bekendt ret sort for vore historikere, og så er det jo rart, at vi kan bruge vores opdagelse af krononautikken til at tilfredsstille deres nysgerrighed."

"Alt for forskningen," sagde Tarik. Det var et officielt citat, som man kunne læse overalt i byen.

"Javist. Alt for forskningen," gentog Eddin.

Han blinkede et par gange med sine blege, skæve øjne og fortsatte så: "Da Attila år 49 slog Aetius på de Katalauniske Marker og året efter indtog og tilintetgjorde Rom, satte han jo som bekendt punktum for en meget gammel vesterlandsk kultur. Da han to år efter knuste Østromerriget totalt, beviste han for alvor de dekadente europæiske indfødtes underlegenhed og lagde grunden til det mægtige Eurasiske Rige, som har udviklet sig til vor moderne stat, styret af vort moderne racemenneske."

"Javist, jo," sagde Tarik og kiggede ned i gulvet.

"Men samtidig," sagde kommissæren, "ødelagde han næsten ethvert vidnesbyrd om den såkaldt romerske kultur. Vi har naturligvis fundet et og andet ved udgravninger, men ikke nok til at danne os et fuldstændigt indtryk af, hvad det var for et samfund, der dengang gik til grunde og assimileredes dels af vore hunniske forfædre og dels af ..." Han gjorde en sigende pause. "... Deres arabiske og semitiske."

"Jeg er født her," sagde Tarik.

"Ja, ja, men De kan dog ikke ..." Eddin fuldendte ikke sætningen, men fortsatte irriteret efter en tænkepause: "Vi ved, at romerne havde koloniseret den sydlige og østlige del af Middelhavet, ganske som vi selv senere gjorde det. Men denne sølle del af verden har aldrig, bortset fra olien naturligvis, haft vores store interesse, og det er først for nylig, at vi har indledt

arkæologiske og krononautiske undersøgelser i dette område. Forskerne har udviklet en vis interesse i at finde ud af, hvad der kunne forårsage en kulturel opblomstring blandt underlegne folkeslag, og racebiologerne er også begyndt at blive nysgerrige. De og jeg er blevet sat til at varetage en del af denne omfattende undersøgelse."

"Det forstår jeg, ja."

"Vi har fra udgravninger på den italienske halvø fundet vidnesbyrd om, at romerne på et tidspunkt ødelagde en efter datidens forhold temmelig stor by på den østlige middelhavskyst."

"Javel," sagde Tarik.

"Vi har endvidere ved udgravninger på dette sted fundet, hvad der kunne være ruinerne af denne by, og vi er nu blevet anmodet om at begive os til stedet omkring år 370 før Attila. På det tidspunkt skulle byen ifølge overleveringerne have været et blomstrende romersk protektorat. Der skulle være gode chancer for at studere både den romerske og den lokale kultur. Vi vil tilbagebringe forskellige effekter, naturligvis først efter på alle mulige måder at have sikret os, at intet af det, vi foretager os, skulle kunne ændre historiens gang ..."

"Kommissær, jeg er uddannet krononaut."

"Men De får mig med, ikke? Og hvorfor?"

Tarik svarede ikke, men kiggede tavs ud i luften, væk fra den andens blik.

"Der er næppe nogen tvivl om, at urmennesket stadig ville have befundet sig på et dekadent primitivt stade, om ikke Attila i år 49 havde knust de vestromerske styrker og dermed reddet det europæiske kontinent fra et langvarigt forfald.

Det er heller ikke godt at vide, hvilken kurs historien ville have taget, om ikke vore

hunniske forfædre små 300 år senere standsede den islamiske invasion på den iberiske halvø og senere endnu knuste denne faretruende undermenneskecivilisation i dens egen vugge, nemlig Nordafrika og Mellemøsten.

Var ikke disse uciviliserede impulser blevet kvalt med en effektiv, men nødvendig hunnisk repression, der samtidig forstod at udnytte det bedste i folkeslagene, ville vi aldrig have nået vort nuværende høje teknologiske stade. Så ville aldrig herreracen, der er alle andre overlegen, være blevet udviklet.

I dag, ved vi, er verdensherredømmet en realitet for vort glørværdige folk. Dette skyldes ikke mindst vor suveræne beherskelse af kernekraften, hvis hemmelighed ingen andre folkeslag kender eller nogen sinde vil komme til at kende.

Vor race har nået sit høje stade ved en klog udnyttelse af den repressive tolerances princip, og hvad vigtigere er: En total centralisering af al betydende videnskabelig forskning i det berømte Center i Hungarn.

På dette sted har videnskaberne al mulighed for at blomstre. Her er alle resultater, alle ressourcer til rådighed, og den ene epokegørende opdagelse efter den anden er blevet gjort inden for disse metertykke mure.

Tidsrejsevidenskaben (krononautikken, som den traditionen tro benævnes med et oldgræsk ord) blev grundlagt år 3578 af den geniale forsker Tanayan og hans stab, og knap 25 år senere var man i fuld gang med en egentlig uddannelse af krononauter.

Rejse i tiden styres af sine egne love, der ikke alle er lige indlysende. For eksempel har man endnu ingen fyldestgørende forklaring på det faktum, at det er muligt at besøge fortiden og vende tilbage til udgangspunktet, men aldrig længere.

Fremtiden er, heldigvis vil nogen sige, et lige så lukket land, som den altid har været. Eller som en vittig sjæl engang har sagt: 'Hvad fremtiden rummer, vil kun fremtiden vise.'

Den forholdsvis nye opdagelse af muligheden for at navigere gennem tid og rum har trods denne og andre begrænsninger med sig bragt flere muligheder, end forskerne rent umiddelbart er i stand til at overskue. En ting er man dog ret så enige om i brugen af dette nye og spændende legetøj: Ikke på nogen måde aktivt at gribe ind i historiens gang, før man ejer fuldt overblik over, hvad det vil implicere. Regeringen er naturligvis på længere sigt interesseret i af sikkerhedsmæssige årsager at kunne fjerne potentielle modstandere ved ganske simpelt at gøre dem ufødte ... Det synes at være en enkel og human løsning, men den indebærer på den anden side muligheden for uforudsete virkninger, som måske på længere sigt vil vise sig katastrofale, og indtil nu er dette radikale skridt aldrig blevet taget. Man er imidlertid så småt begyndt at eksperimentere med, hvor vidt man kan gå med indgreb i fortiden, og resultaterne er opløftende. Til at begynde med var det småting såsom håndvåben, smykker og kunsthåndværk, man vovede at bringe tilbage, siden har man uden historiske bivirkninger til gavn for vore racebiologer fjernet lig fra grave for at kunne studere dem nærmere. Forskerne er på dette tidspunkt hovedsagelig optimistiske. Nogle mener, at tiden er en strøm, som befinder sig i en stabil kurs, som den straks igen vil slå ind på, selv om den aktivt påvirkes i anden retning. Efter denne teori, som vel at mærke ikke er andet end en teori, skulle det altså hverken være til gavn eller skade på længere sigt at gribe ind i historiens gang. Andre forskere mener derimod, at det ville være katastrofalt at tro for meget på disse tanker, nogle endog, at videnskaben er så farlig, at man straks bør indstille enhver form for krononautisk aktivitet.

Hvorom alting er: Efterhånden som konkrete resultater af historisk værdi har vist sig

(øjenvidneskildringer til begivenheder, film optaget på stedet i fortiden), er det begyndt at tynde ud i skeptikernes rækker.

Selve uddannelsen til krononaut er underkastet strenge bestemmelser og sikkerhedsforanstaltninger, men visse selvindlysende fordringer gør, at man nu og da er nødt til at benytte etniske undermennesker til jobbet. Disse racemæssigt tvivlsomme krononauter, hvis loyalitet ikke desto mindre anses for at være hævet over enhver tvivl, er som en sikkerhedsforanstaltning altid ledsaget af en politisk kommissær."

- Timulin: Krononautikkens oprindelse

Tid/rum-fartøjet var et teknologisk vidunder besat med blankskinnende plastplader, under hvilke befandt sig et virvar af ledninger og omformere. Det bestod af et førerhus beregnet til to personer og et lastrum, som indeholdt udstyr af forskellig slags, ligesom der var rigelig plads til at tilbagebringe trofæer af rimelig størrelse.

Tarik havde netop manøvreret fartøjet sikkert gennem det perlegrå tanayanske hyperunivers til det sted i tid og rum, som var målet for missionen, og da de havde fundet et sikkert skjulested inde mellem nogle træer, trykkede han på knappen, der fik dem til at materialisere sig fuldstændigt.

Både han og kommissær Eddin var iført klædedragter, som skulle være typiske for den tids almindelige romere, og som allerede med succes var blevet gennemprøvet på den italienske halvø af deres kolleger.

Om de lige så effektivt på dette sted ville kunne skjule deres identitet, vidste de endnu ikke. Men de regnede med det. På mnemolaboratoriet havde de begge gennemgået et lynkursus i

latin, det sprog, som oldtidens romere talte, og Eddins racerene udseende, der måske ville kunne vække opsigt, var blevet maskeret af eksperter.

Skulle et eller andet gå galt, havde de begge på sig skjulte hypnostråleaggregater, der hos den, de blev rettet imod, kunne udslette hukommelsen flere timer tilbage.

Det første, Tarik gjorde, da de trådte ned på fortidens faste grund, var at tjekke den lille sorte æske med de blanke knapper, som kunne sende tid/rumfartøjet ud i det tanayanske univers og tilbage igen. Da han havde sikret sig, at alle systemer var i orden, og da de havde pakket filmudstyret ned i en sæk, trykkede han på den knap, der fjernede fartøjet.

Langsomt opløste det sig for deres øjne og forsvandt som morgentåge.

Nu kunne han, når som helst, hvor som helst, bringe fartøjet tilbage ved et tryk på en anden knap. Så at sige bragte han det med sig, hvor han stod og gik via den sorte æske, og samtidig kunne ingen udenforstående finde og ødelægge det.

I omtrent en uge arbejdede de koncentreret mellem de mørklødede indfødte og de lysere romere i den sære, prægtige by, som på én gang var meget hvid og meget snavset.

Og ingen tog notits af dem, end ikke, når de forholdsvis åbenlyst filmede og fotograferede. Der var åbenbart andre ting end fremmedes gøren og laden, der optog sindene i byen i de dage.

Hver aften drog de ud til et øde sted medbringende de ting, de for deres guld havde købt, tilkaldte fartøjet og samlede dagens høst i lastrummet. Natten tilbragte de på et herberg i udkanten af byen. Den gamle mand, som udlejede værelset, var en sær, indadvendt fyr, der tilsyneladende ikke blandede sig i noget som helst.

Om aftenen den syvende dag sad de bøjet ind over bordet og diskuterede de afsluttende

manøvrer. Et osende tællelys fik skygger til at flakke hen over deres ansigter.

"Nu mangler vi kun én ting," sagde Eddin, "så er vores mission afsluttet. Men den ene ting er til gengæld den sværeste af få fat i."

"De taler om liget?" spurgte Tarik.

"Selvfølgelig taler jeg om liget! Mangler vi måske andet?"

"Nej," mumlede Tarik.

"Vi er, som De ved, blevet bedt om at fremskaffe et typisk eksemplar af disse undermennesker til vore racebiologer, et eksemplar, som de kan obducere og studere."

"Ja," sagde Tarik.

"Jeg er for min part træt af dette hul, denne rotterede af uciviliserede halvaber og deres latterlige kultur. Så jeg foreslår, at vi allerede nu fuldender hvervet."

"Nu?"

"Nu i nat."

"Hvorledes?"

"Har De ikke lagt mærke til det røre, der har været her i byen de sidste par dage?"

"Jo, men på den anden side har jeg været optaget af andre ting," sagde Tarik. "De mange indkøb ..."

"Ja, ja, det ved jeg. Men mens De indkøbte lerpotter og fødevarer, kiggede jeg mig omkring og tog nogle billeder nede i byen."

"Jaså."

"Der var en henrettelse i dag. Et par forbrydere, så vidt jeg har forstået. Og jeg så dem begrave ligene i nogle klippehuler nær retterstedet. Og det forekom mig, at det ville være en god

idé, om vi tog et af disse lig med os."

"Ja?"

"For det første vil ingen savne en død ugerningsmand, for det andet er gravene lette at komme til. Så vidt jeg kan skønne, skal vi blot rulle en sten væk fra åbningen."

Tarik nikkede. "Det lyder udmærket," sagde han neutralt.

Eddin smilede. "Så lad os komme i gang."

De gik ned gennem byen, ned gennem de mørke gyder, som kun her og der var oplyst af blafrende fakler på husmurene, fakler, som gjorde mørket uden om dem endnu mørkere. Til sidst nåede de stedet, hvor Eddin havde set ligene blive stedt til hvile.

Det var et kompleks af huler, der var hugget ud i klippen, og foran hver hule var en flad sten.

Tarik kiggede sig nervøst omkring. Her, hvor de var fri af husene, lå landskabet badet i et unaturligt blegt måneskær. "Er vi alene?" spurgte han.

"Selvfølgelig er vi alene," vrængede Eddin. "De sortsmuskede undermennesker, Deres forfædre, er rimeligvis lige så bange, som de er grimme."

Tarik bed tænderne sammen.

"Så vidt jeg husker, er dette en af gravene." Eddin lyste med sin lommelygte på en af de tildækkede åbninger. "Hjælp mig," sagde han.

Det kostede dem ikke større anstrengelse at rulle stenen væk. Den var rund af form og beregnet til det samme.

Eddin lyste ind i den gabende mørke hule.

"Jeg holder vagt," sagde Tarik nølende.

"Nej, De kommer med ind!" udbrød Eddin. "Der kommer ingen her! Og gør der, bruger vi hypnostrålen, Kom så!"

Tarik gik modstræbende med indenfor.

Lyskeglen fangede straks liget, som lå på hulens gulv indhyllet i et hvidt klæde. Her og der var plamager, hvor blodet var trukket ud i stoffet.

"Du godeste!" udbrød Tarik. "Hvad har de gjort ved ham?"

"Noget meget interessant, som jeg fik med på filmen. Men det har vi ikke tid til at diskutere nu. Hjælp mig med at slæbe ham udenfor."

Modvilligt bøjede Tarik sig ned og greb fat om det groftvævede stof på det sted, hvor fødderne var indhyllet. "Han er stiv som et bræt," sagde han og mærkede en ubehagelig kvalme stige op gennem halsen.

"Tag nu fat, mand," sagde Eddin utålmodigt. "Alle døde stivner en overgang."

I fællesskab fik de liget slæbt udenfor, og Eddin trak klædet til side og så et øjeblik den dødes ansigt.

"Et fortræffeligt eksemplar," mumlede han. "Et rigtigt undermenneske."

Tarik vendte gysende hovedet bort.

"Minder han Dem om nogen, De kender?" spurgte Eddin hånligt. "Deres bror eller far måske?" Han lo sagte.

"Så er det godt," udbrød Tarik, "jeg behøver ikke at finde mig ..."

Eddin vendte lyskeglen ind i den andens øjne. "Sagde De noget, Tarik?"

Krononauten missede med øjnene i det skarpe lys.

"Sagde De noget?" gentog Eddin.

Tarik så væk uden at svare et par sekunder. "Nej," sagde han så.

Eddin lo igen. "Har De husket filmudstyret, Tarik?"

"Er her i sækken."

"Godt. Hold så op med at stå der og skumle og få i stedet fat i tid/rum-fartøjet, så vi kan få liget lastet og komme hjem."

Han slukkede lommelygten. "Hjem!" gentog han.

Tarik hentede den sorte æske frem fra en inderlomme og trykkede på en af knapperne. Og næsten øjeblikkeligt begyndte fartøjet at materialisere sig på jorden ved siden af dem.

"Udmærket," sagde Eddin, "lad os så ..."

Han holdt brat inde, for der havde været en lyd mellem skyggerne bag ham, og da han tændte lygten og snurrede rundt, så han to romerske soldater stå ganske få meter væk. Den ene holdt et spyd hævet, den anden var ved at trække sit sværd, og begge havde store, opspilede øjne.

"Hypnostrålen, hypnostrålen!" råbte Eddin og slukkede lygten.

Tarik reagerede en anelse forsinket, og romeren med spyddet nåede at sende sit våben gennem luften, inden de kunne afværge det.

Ingen af dem blev ramt, men spyddet gik med en hørligt splintrende lyd gennem et af tid/rum-fartøjets plastskjolde.

De to romere lå bevidstløse på jorden, hvor strålerne havde fældet dem. Få minutter efter ville de vågne igen uden at huske, hvad der var sket.

"Lad os få liget ind i en fart," hviskede Eddin, og trods den dårlige belysning så Tarik, at der var små svedperler på hans pande.

Hurtigt lukkede de den døde mand ind i lastrummet sammen med filmudstyret og smækkede døren i.

"Har spyddet gjort nogen skade?" spurgte Eddin.

Tarik stod bøjet over det splintrede skjold. "Det er svært at sige. Vi burde undersøge det grundigt, før vi ..."

"Shhh." Eddin greb den anden i armen. "Hør!"

Ikke særlig langt væk hørte de lyden af stemmer. Der var mange, og de kom nærmere. Og de så skæret fra mange fakler nede i den anden ende af begravelsespladsen.

"Af sted!" sagde Eddin. "Nu!"

De kravlede hurtigt ind i førerhuset.

"Hvad venter De på?" råbte Eddin ophidset. "Af sted!"

Tarik tøvede. "Jeg begiver mig nødigt ud i Tanayan-universet i en maskine, der måske er defekt," sagde han.

"Er De gal, mand? Af sted! Det er en ordre!"

Tarik sukkede og trykkede et håndtag i bund. Der lød en sagte summen, og fakkelskæret, der var kommet nærmere, forsvandt sammen med mørket, og alt uden om dem blev enstonigt gråt som himlen på en regnvejrsdag.

Eddin åndede tungt og lettet ud.

Tarik sad koncentreret, iagttog måleapparaternes dirrende visere og førte håndtag forsigtigt frem og tilbage.

"Er der noget galt?" spurgte kommissæren.

"Hmm," sagde Tarik.

"Hvad betyder det?"

"Tanayan-effekten virker godt nok, ser det ud til, men ..."

"Men hvad?"

"Det tog os godt ti minutter af vor egen tid at bevæge os de små 4000 år tilbage, men det går noget langsommere nu, ser det ud til."

"Hvad betyder det?" Eddins stemme skælvede.

Tarik trak på skuldrene. "Rumkoordinaterne er også ude af balance," fortsatte han. "Jeg indstillede dem på forskningscentret, men af en eller anden grund har de sat sig fast et sted i Nordeuropa."

"Du godeste!" udbrød Eddin og greb om armlænet.

Tarik skævede hen mod ham, og denne gang var det ham, der smilede. "Er De nervøs, kommissær?"

"Nej!" sagde Eddin hårdt og rettede sig op i sædet.

"Det går langsommere nu," sagde Tarik tonløst. "Vi bliver nødt til at gå ind i normaluniverset."

"Hvorfor det?" udbrød Eddin, og hans stemme dirrede.

"Hvis vi går i stå herude, befinder vi os så at sige i evigheden. Ingen af os vil blive ældre, ingen af os vil dø, ingen af os vil vende tilbage."

"Så gør dog noget, menneske!" udbrød Eddin forfærdet.

Tarik trak langsomt i et af håndtagene. "Tag det dog roligt," sagde han og smilede. Det var et koldt og bevidst smil. "Vi går bare ind i normaluniverset og reparerer skaden, som spyddet åbenbart må have forårsaget. Der er reservedele i lasten, og jeg er jo, som De ved, uddannet til

situationer som denne."

"Så gør dog noget!" næsten råbte Eddin.

Tarik trak i håndtaget, og uden om dem begyndte et landskab at dukke op.

"1578 efter Attila," sagde Tarik og pegede på kronometret. "Og stedet er Nordeuropa."

De befandt sig midt i en kornmark ganske tæt ved en landsby, og himlen var velsignet blå. Den brændende sol stod næsten lige over deres hoveder, og det var trykkende varmt.

Eddin rev døren op og trak vejret i dybe drag.

En svag blåligvid røgsky sivede ud fra det hul, som spyddet havde lavet i plastskjoldet, og mens Eddin med vidt åbne øjne stirrede på det, stod en strøm af gnister ud mellem de knejsende kornaks. "Den brænder sammen!" råbte han.

Og Tarik så langsomt instrumenterne på panelet dø ud et efter et. "Ja," hviskede han tungt og lænede sig tilbage i sædet.

Eddin greb ham om armen og pegede forfærdet op mod himlen. "Se!" udbrød han.

Et tovinget luftfartøj af en konstruktion, der ikke var af hunnisk oprindelse, brølede hen over hovedet på dem og forsvandt.

"Se!" råbte Eddin og pegede ind mod landsbyen. Husene derinde var af en besynderlig konstruktion, så mærkeligt fremmed for dem begge. Og de mennesker, de kunne se bevæge sig rundt, var høje, blege og blonde. Halvt skjult af kornet var de endnu ikke selv blevet opdaget.

"Vi er i en fremmed verden," hviskede Eddin. "I et andet tidsforløb!"

"Åbenbart," sagde Tarik.

"Jamen ... du godeste! Hvad kan der være sket?"

"Et eller andet," sagde Tarik.

"Det her er ikke vores verden," råbte Eddin. "Historiens gang må være blevet ændret!
Der var ingen luftfartøjer før 1803 efter Attila!"

"Et eller andet er der galt," indrømmede Tarik.

"Så De det luftfartøj? Så uhyggeligt fremmed! Og de mennesker derinde er af det ringeste europide raceblod!"

"Vi må have ændret historiens gang," sagde Tarik, og han mærkede, hvordan han selv begyndte at ryste over hele kroppen.

"Vi?" råbte Eddin på grænsen af den yderste ophidselse. "Vi har jo kun fjernet ting!
Ligegyldige ting!"

"Og et lig," sagde Tarik. "På en eller anden måde må det have ændret historien radikalt, at vi fjernede det lig!"

Et af husene inde i landsbyen var højere end de andre, hvidt med gavltakket tårn, og fra dette hus strømmede lyden af korsang ud over den åbne mark, hvor de to tidsrejsende sad uhjælpeligt strandet i et fartøj, der ikke lod sig reparere.

"Hvad har vi gjort?" hviskede Eddin med en hæs, fortvivlet stemme. "Vor kultur, vor prægtige kultur! Hvad har vi dog gjort?"

Sangen, som kom fra det store hus, var sammensat af mange forskellige stemmer, og sproget, der dannede ordene, var dem fremmed, aldeles fremmed, men havde de kunnet oversætte teksten, ville den have lydt:

"Krist stod op af døde

i påskemorgenrøde."